

πόρταν. "Α ! τώρα, καλέ μου Λουδοβίκε, είς ύγειαν μας.

Και συγκρούσαντες τὰ ποτήρια ἔπιον.

Ἐντὸς τετάρτου ἡ φιληλη ἐκενώθη.

— Θά υπάγω νὰ φέρω ἀκόμη μίαν, εἶπεν ὁ Λόρου.

— "Οχι, οχι, φθάνει, εἶπεν δ Λουδοβίκος μετὰ βραδυγλωσσίας αὐτὸ τὸ κρασὶ κτυπᾷ στὸ κεφάλι δυνατά.

— "Αλήθεια, εἶναι καλό, ζεσταίνει.

— Δὲν εἰμι πορώ νὰ σαλεύσω τὴν γλῶσσάν μου.

— Χωρατεύεις !

— Παράξενο πρᾶγμα· τὸ κεφάλι μου ζαλίζεται, μὰ τὴν ἀλήθεια, νομίζει κάνεις πῶς εἴμαι μεθυσμένος !

— "Ελα δά, μὲ τρεῖς καὶ μὲ τέσσαρες μποτιλιαῖς διὰ τοὺς δύο μας δὲν ἐφεύρηκές ποτέ.

— Νόστιμο πρᾶγμα, ἐψέλλισεν δ Λουδοβίκος κινούμενος. "Α ! ἀλλὰ τί ἔχω λοιπόν ; τ' αὐτιά μου βούζουν καὶ θαμβόνουν τὰ μάτιά μου...

Και ἀφοῦ ἔφερε πολλάκις τὰς χειράς ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου, εἶπε πάλιν:

— Νόστιμο εἶναι αὐτό, νόστιμο !

Μετὰ δὲ στιγμιαίαν σιωπήν.

— "Αλλά, οχι, δὲν θέλω πλέον ! ἀνέκραξεν.

"Ηδη ἡ κεφαλὴ του ἐζαλίζετο, δὲν ὑπνος κατελάμβανεν αὐτὸν ἰσχυρῶς προσεπάθησε νὰ ἐγερθῇ, ἀλλὰ κατέπεισε βαρὺς ἐπὶ τοῦ καθίσματός του.

Τότε ἔπληξε σφοδρῶς καὶ ἐπανειλημένως τὸ στῆθος· εἶτα δὲ ὑπερμέτρως ἀνοίξας τοὺς ὄφθαλμοὺς καὶ πρὸς τὸν Λόρου ἀποτάθεις, τῷ εἶπε μετὰ δυσκολίας,

— Φίλε, βούθησέ με νὰ σηκωθῶ· πρέπει νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν ἀμαξάν μου· δὲν πρέπει νὰ μὲ περιμένῃ η δεσποινίς.

— Στάσου δόλιον, ἀπεκρίθη δ συνένοχος τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ: υπάγω νὰ ἴω ἀνὴ κυρίκ σου ἵναι ἀκόμη εἰς τὸ σπίτι.

Και ἐπὶ τούτοις, δ Λόρου ἐξῆλθε τοῦ δωματίου καὶ ἔριψε βλέμμα ψήσην εἰς τὸ σπίτι.

— Ο Κολιέρης ἡτο παντοτε εἰς τὴν θέσιν του.

— Πόσα σου χρεωστοῦμεν, κυρία ; ἡρώτησε τὴν σίνοπώλιδα.

— Τρία ἥμισυ φράγκω, κύριε.

— Και πληρώσας ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιον.

Τὸ ναρκωτικὸν ἐπήνεγκε τὸ ἀποτέλεσμά του.

— Ο Λουδοβίκος ἔχων κρεμαμένους τοὺς βραχίονας καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκοιμάστη ὑπὸ τοῦ βαθύν.

— Ο Λόρου ἔλαβεν ἐπιδέξιας τὸν μετ' οίκοσημῶν πῖλον, δὲν ἐφόρεσεν, ἀπεξέδουσε τὸν Λουδοβίκον τοῦ μανδύου αὐτοῦ, δι' οὐ περιεκάλυψε τοὺς ὄμοις. εἶτα δ' ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, σύτινος ἐφρόντισε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, καὶ εἶτα τοῦ σίνοπώλιδα ἀπομιμούμενος τὴν φωνὴν τοῦ ἀμαξηλάτου :

— Ο σύντροφός μου θὰ ἐξέλθῃ ἐντὸς ὄλιγου γράφει καὶ μὴ τὸν ἐνοχλήσετε.

Οὕτω μετημφιεσμένος δ Λόρου εἰς ἀμα-

ξηλάτην ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ Λουδοβίκου πλησίον τῆς ἀμαξῆς τούτου.

— Τὸ κατώρθωσα, εἶπε χαμηλοφώνως πρὸς τὸν Κολιέρην.

— Μπράσο !

— Φθάνει τώρα νὰ μὴ μᾶς ἀργήσῃ τὸ περιστέρι.

— Τὰ πράγματα πηγαίνουν τόσον καλά, ὅτε θὰ ἐπιτυχωμεν.

— Στάσου δά, ποτὲ δὲν γδαιρνει κάνεις πρὶν νὰ σφάξῃ ἀνέβα εἰς τὸ ἀμάξι διὰ νὰ ἡσαι ἐτομος εἰς ὅλα.

Και δὲ ο Κολιέρης ὑπήκουσε μετὰ σπουδῆς.

Παρῆλθον δέκα λεπτὰ ἐν ἔγνοιᾳ τῶν δύο ἑταῖρων.

— Επὶ τέλους δύμας ἐνεφανίσθησαν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς υπὸ ἀριθμὸν δισκίας δύο γυναικεῖς, τὴν μίαν τῶν διποίων δ Λόρου ἀνεγνώρισεν ὡς τὴν Χρυσαυγήν.

— Η κόμησσα συνώδευσε τὴν νεάνιδα μέχρι τῆς ἀμαξῆς.

— Αυχῶς οὐδεμία αὐτῶν παρετήρησε τὸν ψευδαμαξηλάτην, διότι μεθ' ὅλην τὴν προσοχὴν τούτου εἰς τὸ ν' ἀποκρύπτη τὸ πρώτωπον θ' ἀνεγνώριζον βεβαίως ὅτι δὲν ἔτο δ Λουδοβίκος.

— Ο ψευδαμαξηλάτης ἤνοιξε μετὰ σπουδῆς τὴν θυρίδα, ή δὲ νεάνις ἐπέβη τῆς ἀμαξῆς.

— Οτε ἡ ἀμαξά ἐγένετο ἀφαντος, ή κόμησσα ἀνέβη λυπηρῶς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἔτο δέστενοχωρημένη καὶ ἀνήσυχος, ἐνόμιζε δὲ ὅτι προσθάνετο ἀπροσπότον τι δυστύχημα.

— Η ἀμαξά στρέψατο τὴν γωνίαν τῆς δύο Δαδύ, κατῆλθεν ὡς τάχιστα τὴν δύο Αγίου Κουεντίου, ἀκολουθημένη ἀπωτέρω ὑπὸ τῆς ἀμαξῆς τοῦ Κολιέρη.

— Μετὰ μικρὸν αἱ δύο ἀμαξαὶ ἐτράπησαν τὴν δύο Σαμπισσόν, ἡγειρούμεναι ἀκολούθως τὴν δύο Βελλιάρ μέχρι τοῦ βουλευτήρου Όργανου καὶ ἐξῆλθον τῶν Παρισίων ἀπὸ τῆς πύλης Κλινανκούρ.

— Κατὰ τὸ διάστημα τούτο δ Λουδοβίκος ἐκοιμάστη λησμονηθεὶς καὶ ὑπὸ τῆς σίνοπώλιδος.

— Εἰς τὸ σίνοπωλεῖον αὐτῆς εἴχον εἰσέλθει πολλοί, οἵτινες ἐζήτησαν νὰ πιωσι τὸ ποτὸν αὐτοῦ ἐκαστος ἐπὶ ποδός.

— Και ἐπειτα, ἐγγιζούσης τῆς ώρας τοῦ γεύματος, πολλαὶ τῆς συνοικίας γυναικεῖς ἥλθον εἰς τὸ σίνοπωλεῖον, ἵνα ἀγοράσωσιν ἐκάστη τὸν διὰ τὸ γεύμα τῆς σίνοπενείας ἀπαιτούμενον σίνον.

— Παρῆλθεν ἐπέκεινα τῆς ώρας χρονικὸν διάστημα, ψήφ' ὅτου δ Λόρου ἐξῆλθε τοῦ σίνοπωλείου.

— Δύο θαμῶνες τῆς θειᾶς Λολότας — σύτως ἐκλείπει τὸ σίνοπωλεῖον — εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἵνα πιωσιν ὡς συνήθως ἐν ποτήριον βερμουτίου.

— Εἶναι κάνεις εἰς τὸ δωμάτιον, θειά Λολότα; ἡρώτησεν δ εἰς εξ αὐτῶν.

— Εἰς τὸ δωμάτιον, ύπέλαθε, προσπαθοῦσα νὰ ἐνθυμηθῇ· μὰ τὴν πίστι μου, δὲν ἔξειρω.

— Και διερθοῦσα τ' ἀνωτέρω :

— Και δύμας δὲν τὸν εἶδα νὰ βγῆ, εἶπε. "Α ! δά, νὰ μὴ ἔχῃ τάχα στὸν νοῦ του νὰ κοιμηθῇ ἔσω;

— Και διευθυνθεῖσα εἰς τὸ δωμάτιον εὗρε τὸν Λουδοβίκον ρογχάζοντα.

— Νά τα ! δικτεργάρης ἀπεκοιμήθη, εἶπε. Κύριε, κύριε, ἔπινα ! "Α ! δά, μήπως ἥλθες διὰ νὰ κοιμηθῇς ἔσω; "Ελα, έπινα γρήγορα, ἐξηκολούθησε φωνήσασα ἰσχυρότερον. Νά μὴ ἐνόμισες τάχα ὅτι εἶσαι εἰς τὸ κρεβάτι σου;

— Ο Λουδοβίκος ἐξηκολούθει νὰ ρογχάζῃ.

— Νά ἔνας, δ ὅποιος κοιμᾶται βρεια, εἰμι πορει νὰ πῆ κάνεις, ἐπανέλαθε.

— Και κύψασα ἐφώνησεν εἰς τὸ οὖς τοῦ κοιμώμενου :

— "Ελα γρήγορα, έπινα, ἥλθεν ἡ γυναικά σου !

— "Ω ! αὐτὸς ἐγείνηκε παραπολύ, ἐξηκολούθησεν ἡ θειὰ Λολότα ἐκπληκτός, διότι οὐδὲν ἀποτέλεσμα εἴχον σι λόγοι της.

— Πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ αἱ λέξει : « ἥλθεν ἡ γυναικά σου ! » ἀντήχουν ὡς σάλπιγξ τῆς τελευταίας κρίσεως.

— Τὸ ἀδράνες σῶμα τοῦ ἀμαξηλάτου ἔβαινε δεξιεψ καὶ ἀριστερψ, πρὸς τὰ ὄπιστα κατὰ τὴν διδομένην αὐτῷ ὥθησιν, ἡ δὲ κεφαλὴ του ἐκινεῖτο ἐπὶ τῶν ωμῶν, ὡς ἂν εἴ ἔτο σχεδὸν ἀποκεκομένη.

— Τρίς η θειὰ Λολόττα κατὰ συνέχειαν ἥλθησε νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ σταθῇ εἰς ισορροπίαν, ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἀπέσυρε τὰς χειράς αὐτῆς ἡ κεφαλὴ κατέπιπτε βαρέως μὲ τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Τῇ φορᾷ ταύτῃ ἡ σίνοπώλις ἤρχισε νὰ πιστήσαι σπουδαίως.

— "Α ! αὐτὸς εἶναι νόστιμο, ύπέλαθεν.

— Ο δύο θαμῶνες ἐπέλησαν τὴν θειᾶν καὶ παρετήρησαν.

["Ἐπεται συνέχεια]

π.

ΕΞΕΔΟΘΕΑΝ ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ :

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Ο ΑΙΓΑΛΕΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ

ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦ μυστιστόρημα τοῦ μεγάλου

Μυθιστοριγάρφου 'Αλεξάνδρου Δουμᾶ, ἐν ᾧ πι-

στῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλική 'Επανά-

στασίς, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημέ-

νων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν 'Αθήναις εἰς

τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κοριννης», δόδος

Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ

ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν « Έκλεκτῶν Μυ-

θιστορημάτων » ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ.

ταχυδρομικῶν τελῶν.

